

It visur bija troksnis. Kur gan lai Lūkass rod mieru?

Tik liels troksnis!

Ričards M. Romnijs

Baznīcas žurnāli

(Stāsts ir balsīts uz patiesiem notikumiem)

Lūkass novaidējās. It visur bija troksnis. Viņa brāļi Teds un Džons jau atkal ķīvējās. Pat koridora pašā galā viņš varēja sadzirdēt viņu kliedzienus caur viņu istabas durvīm. Un viņa māsa Lizija atkal klausījās skaļu mūziku. *Bum. Bum. Bum.* Viņš vienmēr dzirdēja basu pastāvīgo dunoņu.

Lūkass centās lūgt brāļus izbeigt strīdu. „Ej projām,” viņam paziņoja Teds. Tad Lūkass lūdza Lizijai pagriezt mūziku klusāk. Taču viņa uzgriezta mūziku vēl skaļāk.

Lūkass vēlējās doties ārā, kur viņš varētu

padomāt. Bet lija lietus.

Taču bija kāda klusa vieta, kurp Lūkass varēja doties. Vakar vecāki viņam piešķīra savu istabu — telpu, ko viņam nevajadzēja dalīt ar Tedu un Džonu. Tā atradās pagrabstāvā. Tur pietika vietas vien gultai un galdam. Taču savā istabā Lūkass varēja aizvērt durvis un aizbēgt no trokšņa.

Lūkass devās lejā uz savu jauno istabu. Viņš palūkojās uz kastēm visapkārt, ko iepriekš bija nonesis lejā. Kādas kastes virs pusē viņš pamanīja Jēzus attēlu. Lūkass

saņēma šo attēlu savā kristību dienā. Uzlūkojot to, viņš vienmēr sajuta mieru.

Lūkass izņēma attēlu no kastes. Viņš to novietoja uz galda. Tad viņš nometās ceļos, lai lūgtu. „Debesu Tēvs,” Lūkass sacīja, „dažkārt šeit valda tik liels troksnis. Lūdzu, palīdzi man rast mieru.”

Lūkass atlaidās gultā. Viņš domāja par Jēzu. Sākumskolā viņš bija mācījies, ka Jēzus vienmēr var būt viņam blakus. Un Svētais Gars vienmēr var viņam nest mieru.

Drīz vien mājās ieradīsies mamma un tētis. Viņi parunās ar Tedu un Džonu. Ķīvēšanās mitēsies. Uz kādu laiku. Viņi parunās ar Liziju. Lizija nogriezīs mūziku klusāk. Uz

kādu laiku. Līdz brīdim, kad mamma un tētis atkal dosies projām.

Bet līdz tam Lūkass gulēja gultā. Viņš paraudzījās uz Jēzus attēlu. „Lūdzu, Debesu Tēvs,” Lūkass čukstēja. „Lūdzu, palīdzi man just mieru neatkarīgi no tā, kas notiek pārējā mājas daļā.”

Vēlāk pie viņa guļamistabas durvīm kāds piekļauvēja. „Vai es drīkstu ienākt?” vaicāja mamma. „Kā tev klājas?”

„Teds un Džons atkal strīdējās,” teica Lūkass. „Un Lizija klausās mūziku patiešām skaļi.”

„Es zinu. Nav viegli, vai ne?” noteica mamma. „Tētis šobrīd runā ar taviem brāļiem. Un es šovakar parunāšu ar Liziju. Bet vispirms es vēlējos redzēt, kā tev klājas.”

„Man viss ir labi. Es priecājos, ka man ir šī istaba,”

Lūkass sacīja.

„Es arī,” atbildēja mamma. „Redzu, ka esi uz galda novietojis Jēzus attēlu.”

Lūkass pasmaidīja. „Jā, uzliku. Un Viņš palīdzēs man padarīt manu istabu par vietu, kur sajūst mieru.” ●

Šie notikumi risinājās ASV.

Uzraksti vai uzzīmē, kā tu vari sajūst mieru savās mājās.